

Monica Klöpping: 'Mama, Interrupted' Het verhaal van een psychose. Uitgeverij Tobi Vroegh, Amsterdam 2012. ISBN 9789078761204 (Bipolaire Stoornis/Borderline/Psychose/1) Zie ook www.tobivroegh.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: In *Mama, Interrupted* beschrijft Monica Klöpping een tweede moeilijke periode uit haar leven. Haar jongste twee kinderen werden geboren, haar huwelijk liep niet lekker, zij raakte weer depressief en moest worden opgenomen. Monica schreef eerder *De grote zwarte wolk* over de depressie waarin zij verzeild raakte na de geboorte van haar tweede zontje.

Over de schrijfster: Monica Klöpping (1978) schreef meerdere boeken. Zij is getrouwd met Martin. Zij hebben vier kinderen drie zoons en een dochter en wonen op Texel.

Korte Beschrijving: Monica Klöpping beschrijft hier hoe blij ze is met de geboorte van haar dochttertje, nadat er al twee zoons geboren waren. Hoe ze wil genieten van de babyperiode, wat haar angsten daarbij zijn, wat haar helpt om gedurende deze periode ook voor de andere kinderen een prima moeder te zijn.

Ze beschrijft hun gezinsleven, hoe ze, na deze zwangerschap, nog een keer zwanger wordt, bevalt van een zoon en daarna toch weer ziek werd. Martin en zij groeien uit elkaar, Monica zit steeds vaker op het internet en Martin neemt iedere avond boerende, drinkende en scheten latende dartvrienden mee naar huis. Ze praten niet meer met elkaar en Monica raakt verliefd op een man die ze op het internet heeft leren kennen. Wanneer zij elkaar ontmoeten en in bed duiken, gaat het fout. Martin is boos en Monica wil scheiden.

Ze merkt dat het niet goed met haar gaat, slaapt niet genoeg. Monica heeft toen, wanhopig als ze was, in een vlaag van verstandsbijstering, een poging tot zelfmoord gedaan, die mislukte. Ze kan niet meer voorkomen dat ze in een psychose raakt en moet worden opgenomen. Als ze weer naar huis terugkeert, gaat het nog niet goed en moet ze nog een keer worden opgenomen.

Uiteindelijk komt Martin terug en vindt Monica na behandeling en met gebruik van de juiste medicijnen een nieuw evenwicht.

Wat viel op: Hoeveel angst Monica heeft bij de geboorte van haar dochter om terug te vallen in een depressie. Hoe ze wil genieten van de baby tijd van haar dochter en dat dat lukt.

Hoe een opmerking van een verpleegkundige schuldgevoelens kunnen doen opladen. Hoeveel bezorgdheid Monica blijft houden over haar kinderen.

Hoe moeilijk het is om uiteindelijk een blijvende psychiatrische diagnose te krijgen.

Citaten: Pag.14-15: 'Was ik mezelf daar al niet bewust van, sommige verpleegsters deden hun uiterste best om me toch vooral te laten voelen dat ik iets 'verkeerds' had gedaan tijdens de zwangerschap. De meeste verpleegsters waren echter lieve vrouwen. (...) Wat ze zei was ronduit schokkend. Ze nam me apart en zei me dat Daisy dezelfde trekjes vertoonde als de baby van een vrouw die harddrugs had gebruikt

tijdens een zwangerschap.'

Pag.89: 'Het is 22.00 uur; tijd voor de laatste voeding. Ik ga alles klaarzetten voor de nacht en na de fles zelf ook naar bed. Ik ben zo gelukkig, ik hou zoveel van mijn man en kinderen. We zijn zo compleet nu, zó compleet. Ik ben zó gelukkig. maar toch bel ik morgenochtend maar even de GGZ om te vragen of mijn medicatie kan worden verhoogd. Ik tril nog steeds van angst; angst om alles weer kwijt te raken. Het laat me niet los. Ach, daar zijn pillen toch voor. Ik ben nu toch niet meer zwanger.'

Pag.148: 'Martin bleef maar zeggen: "Ik hou van je!" En ik kon alleen maar verbaasd vragen: "Waarom? Wat moet je met me dan?" Martin vroeg wat ik wilde. Ik begon keihard te lachen. Nou wat dacht je! Ik ben iedereen tot last met mijn gekte. Drie maal raden. Slaappillen, mensen. Heel veel slaappillen.'

Pag.178: 'Om half vijf werd ik gewekt en mocht ik meekomen naar de spelletjeskamer voor een gesprek met weer een andere psychiater: ene dokter Bernard of zoiets. Ik moest allerlei vragen beantwoorden om duidelijkheid te krijgen over mijn ziektebeeld en hij kwam uit op borderline en bipolaire stoornis, oftewel borderline persoonlijkheidsstoornis en manisch depressief. Hij was fijn!'

Pag.232:'Ik voel me sinds een paar weken weer goed, weer gelukkig en opgewekt. Mijn kinderen zijn enorm opgeknapt sinds ik weer thuis ben en er écht voor ze ben... en niet alleen lichamelijk. We vormen weer een gezin. Een gelukkig gezinnetje.'

Extra: <http://www.youtube.com/watch?v=YemW60-roQI>